

Luis Sepulveda

Jurnalul unui killer sentimental

O zi proastă

Ziua a început prost, și asta nu pentru că aș fi eu superstițios, însă cred că în asemenea zile cel mai bine e să nu accepți nici o misiune, chiar dacă recompensa însemna un cec cu șase zerouri, scutit de impozite. Ziua a început prost, și târziu, pentru că am aterizat la Madrid la șase și jumătate, era foarte cald, iar în drum spre hotel taximetristul a ținut morțiș să-mi țină o poliloghie despre campionatul european de fotbal. Aș fi avut chef să-i înfig în ceafă țeava unui pistol de calibrul patruzeci și cinci ca să-l fac să-și țină pliscul, însă nu aveam la mine nici o armă și, în plus, un profesionist nu se apucă să tragă într-un cretin, chiar dacă respectivul e taximetrist.

La recepție mi-au dat cheile de la cameră și un plic. În el se afla o fotografie înfățișând un grup de șase indivizi arătoși, toți între treizeci și patruzeci de ani, care semănau destul de mult între ei; dar pe mine nu mă interesa decât cel care avea în jurul capului un cerc făcut cu carioca. Asta era misiunea mea, iar tipul cu pricina nu mi-a plăcut. În partea de jos a fotografiei se putea citi: „A treia întâlnire a organizațiilor non-guvernamentale, ONG”. Nici asta nu mi-a plăcut. Niciodată nu mi-au plăcut filantropii, iar tipul mirosea de departe a filantropie modernă. Minima etică profesională interzice întrebările legate de viața indivizilor pe care trebuie să-i lichidezi, dar privind fotografia aceea am devenit curios și asta m-a deranjat. În plic nu mai era nimic altceva, și de fapt așa se și cuvenea să fie. Trebuia să încep să mă familiarizez cu acel chip, să observ amănuntele relevante cu privire la punctele lui forte sau la slăbiciunea sa. Chipul omenesc nu minte niciodată; e singura hartă care înregistrează toate teritoriile în care am locuit.

Tocmai îi dădeam bacșiș băiatului care îmi cărase valiza sus când a sunat telefonul. Am recunoscut glasul omului care-mi stabilea misiunile, un tip pe care nu l-am văzut niciodată și nici nu vreau să-l văd, pentru că așa stau lucrurile între profesioniști, dar al cărui glas l-aș putea recunoaște dintr-o mie.

— Ai călătorit bine? Ți-au dat plicul? Îmi pare rău că ți-am stricat vacanța, a spus el în loc de salut.

— Da, la toate întrebările; cât despre vacanță, nu te cred.

— Mâine va trebui să călătorești, a continuat el. Încearcă să te odihnești.

— De acord, am spus și am închis.

M-am întins în pat și m-am uitat la ceas. Mai erau cinci minute până să aterizeze avionul care o aducea pe fata mea — ce nepotrivit e să o numesc astfel — din Mexic, și mi-o închipuiam pârguită de soarele din Veracruz. Îi promiseseam că vom petrece împreună o săptămână la Madrid înainte de a ne întoarce la Paris. O săptămână în care să mergem prin

librării și să vizităm muzee, lucruri care ei îi plăceau și pe care eu le acceptam stăpânindu-mă cu greu să nu casc, pentru că fata asta — desigur, e cu totul nepotrivit să o numesc astfel — mă făcuse să-mi pierd mințile.

Un profesionist trăiește singur. Ca să-și potolească poftele trupești, lumea îi oferă o mulțime de târfe. Întotdeauna am respectat cu sfințenie această lozincă misogină. Întotdeauna. Până am cunoscut-o pe ea.

S-a întâmplat la o cafenea de pe bulevardul Saint-Michel. Toate mesele erau ocupate și ea m-a întrebat dacă putea să bea o cafea la masa mea. Venise încărcată cu o grămadă de cărți pe care le-a pus pe jos; a cerut o cafea și un pahar cu apă, a luat una din cărți și a început să facă sublinieri cu carioca. Eu mi-am văzut de ale mele ca și până atunci: am răsfoit programul curselor hipice.

Dintr-o dată m-a întrerupt și mi-a cerut un foc. L-am întins bricheta și ea mi-a strâns mâna între palme. Se ținea de șotii fetișcana. Există femei care te fac să înțelegi că au chef de hârjoană fără să scoată o vorbă.

„Câți ani ai?", am întrebat-o.

„Douăzeci și patru", mi-a răspuns cu o gură mică și roșie.

„Eu, patruzeci și doi", i-am mărturisit uitându-mă în ochii ei migdalați.

„Ești tânăr", m-a mințit ea cu toată tandrețea ce emana din gesturile ei, fie că fuma, fie că-și aranja părul, care avea culoarea castanelor coapte și unduirea fină și delicată a apei alunecând pe stâncile acoperite de mușchi.

„Vrei să mănânci înainte sau după ce ne regulăm?", am întrebat-o când l-am chemat pe chelner să-i cer nota de plată,

„Mănâncă-mă și regulează-mă în ce ordine vrei", mi-a răspuns, în stilul cărților pe care le citea.

Am ieșit din cafenea și am intrat în primul hotel pe care l-am văzut. Nu-mi aminteam să mă mai fi culcat cu vreo fată atât de stângace; nu știa nimic, dar avea chef să-nvețe. Și a învățat atât de bine, încât am încălcat regula elementară de a rămâne singur și m-am transformat într-un killer cuplat.

Voia să fie traducătoare și, ca toate intelectualele, era suficient de naivă ca să-nghită orice scorneală, așa încât nu mi-a fost greu să o conving că eram reprezentantul unei firme de aeronautică și de aceea trebuia să călătoresc mult.

Trei ani cu ea. S-a transformat repede în femeie, i s-au rotunjit șoldurile de atâtea unduiri, privirea i-a devenit șireată, a înțeles că plăcerea constă în a fi exigent, trupul i s-a obișnuit cu mătasea, cu parfumurile scumpe, cu restaurantele unde chelnerii sunt eleganți ca niște ambasadori și cu bijuteriile de firmă. A făcut un mare salt, de la fetișcană la franțuzoică stilată.

Și între timp am încălcat mai multe reguli de securitate, în special pe acelea privind singurătatea, obligația de a rămâne anonim, necunoscut, de a nu fi altceva decât o umbră, iar locul unde îmi stabileam contactele s-a preschimbat într-un birou în care trebuia să ajung în fiecare dimineață. După-amiezele și nopțile mi le petreceam cu iubita mea într-un apartament ce începuse să miroasă a casă burgheză, pentru că acolo veneau prietenii ei și se dădeau petreceri. În acești trei ani am dus la bun sfârșit mai multe misiuni în Asia și America, și cred că m-am depășit pe

mine însumi ca profesionist, deoarece de fiecare dată am acționat rapid pentru a mă putea întoarce la ea. După cum am mai spus, îmi pierdusem mințile din pricina ei.

Pe la nouă seara am hotărât să ies din hotel ca să mănânc ceva și să beau un pahar de gin. Știam că nu avea să-i placă să rămână singură la Madrid, îi plătisem o lună de vacanță în Mexic, ca s-o țin departe câtă vreme îndeplineam o misiune la Moscova. Câțiva ruși deveniseră din cale-afară de obraznici cu cineva de la Call, iar acel cineva mă plătise pentru a le aduce aminte că nu sunt altceva decât niște amatori. Nu. Nu avea să-i placă să rămână singură la Madrid, în sfârșit, urma să-i spun după a doua sau a treia tură.

După ce m-am ghiftuit cu fructe de mare într-un restaurant galician, am făcut o plimbare lungă prin împrejurimile muzeului Prado. Nu trebuia să mă gândesc la tipul din fotografie, dar nu reușeam să mi-l scot din minte. Nu știam nici măcar cum îl cheamă, ce naționalitate are, însă ceva îmi spunea că era latino-american și că, într-un fel sau altul, drumurile noastre începeau să se apropie.

„Tipul ăsta e o misiune ca oricare alta, nimic mai mult. O misiune care, de îndată ce el va da ortul popii, va însemna pentru mine un cec cu șase zerouri, scutit de impozite, așa că lasă-te de prostii”, mi-am spus intrând într-un bar.

M-am sprijinit în coate de tejghea, am cerut un gin și m-am hotărât să-mi aerisesc creierul uitându-mă la televizorul care atrăgea privirile tuturor. Pe ecran, o grăsană tembelă primea apeluri telefonice de la alți tembeli și după aceea învârtea roata unei tombole.

Premiile nu erau la fel de imbecile ca participanții la program, într-o pauză, ecranul s-a umplut de fete cu fuste scurte care m-au făcut să mă gândesc la iubita mea. Mai erau două ore până când avea să aterizeze avionul care-o aducea pe mica mea franțuzoaică. Să spunem că în două ore și jumătate avea să ajungă la hotel. Nu mă dusesem s-o iau de la aeroport, respectând astfel consemnul potrivit căruia e mai bine să eviți aeroporturile internaționale. Există o posibilitate la un milion să fii recunoscut de cineva, dar legea lui Murphy apasă ca un blestem asupra profesioniștilor.

Am înghițit două ginuri în fața televizorului și am ieșit de-acolo. Grăšana cu tombola n-a reușit să mi-l scoată din minte pe tipul din fotografie. Ce naiba mi se întâmpla? Deodată m-am văzut pe mine însumi întrebând ce-i făcuse acest individ celui care-mi dădea mie sarcini. „Vreau să știu de ce trebuie să-l omor. E ridicol. Singurul motiv e un cec cu șase zerouri.” Eram sigur că nu-l mai văzusem niciodată. Și chiar dacă n-ar fi fost așa, asta n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Odată lichidasem un individ pentru care chiar începusem să nutresc o oarecare prețuire. Dar el și-o căutase cu luminarea și, văzându-mă că apar, și-a dat seama că nu mai are pe unde să scoată cămașa.

„Mi-a sosit ceasul, nu-i așa?”, m-a întrebat.

„Da. Ai făcut o greșală, și știi asta.”

„Bem împreună un ultim păhărel?”, mi-a propus.

„Cum vrei.”

A turnat două pahare de whisky, am toastat, a băut și a închis ochii. Era un om demn și m-am străduit să-l trimit pe lumea cealaltă de la prima împușcătură.

Prin urmare, de ce naiba mă interesa tipul din fotografie? După toate aparențele, lucra pentru o organizație non-guvernamentală, însă motivul pentru care trebuia să-l lichidez nu avea nici o legătură cu asta. Nici o organizație non-guvernamentală nu dispune de fonduri suficiente pentru a plăti serviciile unui profesionist, și presupun că ăia nu obișnuiesc să-și regleze conturile în felul ăsta.

Prost dispus, am plecat pe jos către hotel. Noaptea era în continuare caldă, și m-am bucurat pentru întoarcerea franțuzoaicei mele. Cel puțin nu avea să tânjească după căldura din Veracruz. Îi plăcea să o mușc de gât și, având în vedere că urma să se întoarcă pârguită de soare, mă simțeam ispitit s-o mușc de peste tot. „Ei, haide, mi-am zis, în sfârșit începi să gândești ca un om normal.”

La recepție am cerut cheia camerei și am constatat că mai venise un plic pentru mine. Asta nu mi-a plăcut. Omul care-mi stabilea misiunile nu-mi trimitea niciodată instrucțiuni scrise. O dată ajuns în cameră, am scos o bere din minibar și am deschis plicul. Era un fax trimis din Mexic de franțuzoaica mea:

„Nu mă aștepta, îmi pare rău, dar nu voi veni. Am cunoscut un bărbat care m-a făcut să văd lumea cu totul altfel. Te iubesc, dar cred că sunt îndrăgostită. O să rămân în Mexic încă două săptămâni înainte de-a mă întoarce la Paris. Acolo vom vorbi despre toate astea. Aș vrea să rămân pentru totdeauna cu el, dar cu toate astea mă întorc la tine, pentru că te iubesc și vreau să stăm de vorbă. Te sărut”.

Regula numărul unu: să rămân singur și să-mi ușurez viscerele cu vreo târfuliță. Am cerut ziarul la recepție și am căutat rubrica „Relax” în paginile de anunțuri. După o jumătate de oră a sunat cineva la ușă, iar eu am deschis și am poftit-o înăuntru pe o mulatră care aducea cu sine tot aerul cald al Caraibelor.

— Te costă treizeci de mii, plata înainte, iubiture, mi-a spus, aplecată în fața minibarului.

— Ai aici o sută de mii, dacă te porți frumos.

— Eu mă port întotdeauna frumos, tăticule, mi-a răspuns ea, deschizând o gură mare și roșie.

Și s-a ținut de cuvânt. Efectele îmbuibării cu fructe de mare au dispărut cu totul după a treia rundă, în timp ce se îmbrăca, a comentat:

— Ai tăcut tot timpul, tăticule. Pe mine mă excită să mi se vorbească, să mi se spună obscenități. Așa ești mereu?

— Nu. Dar astăzi am avut o zi proastă. O zi îngrozitoare. O zi de tot rahatul, i-am răspuns, pentru că ăsta era adevărul, adevărul blestemat și împutit.

Când mulatra a plecat, luând cu ea cele o sută de mii de pesete și briza caldă a Caraibelor, am sunat la bar și am cerut să mi se aducă o sticlă de whisky.

Și astfel, am petrecut noaptea ce a urmat acelei zile proaste fără să deschid sticla, cu toate că aveam un chef nebun să mă îmbăt, vorbind cu fotografia celui pe care trebuia să-l elimin, pentru că, oricât de încornorat ar fi, un profesionist rămâne întotdeauna un profesionist.

Un asasin care vorbește despre loialitate

„Nu știu ce-ai făcut, dar ai pus-o, frățioare. Poate o să suporti mai ușor dacă îți spun că o să te omoare unul care a pus-o și el, și ce e mai ciudat în toată povestea asta e că te invidiez, fiindcă pentru tine totul se va termina când am să-ți burdușesc trupul cu gloanțe. În schimb eu, frate, va trebui să trăiesc în continuare.”

Tocmai voiam să-l întreb pe tipul din fotografie ce fel de om era, dacă nu cumva mă aștepta de mult, când telefonul mi-a întrerupt șirul gândurilor. Înainte de a răspunde am tras perdelele și am deschis fereastra pentru ca fumul celor o sută de țigări pe care le fumasem în timpul nopții să se poată împrăștia. Se făcuse ziuă, iar lumina Madridului îți rănea ochii, ca de obicei.

— Ai dormit bine? m-a salutat omul care îmi dădea misiunile.

— Ai ceva pentru mine? l-am întrebat.

— Probleme. Multe probleme. Prea multe chiar, a suspinat el.

— Îmi încarci prea mult valiza. După cum știi, azi trebuie să călătoresc, i-am amintit.

— Desigur. Dar înainte de asta ai o întâlnire cu un mesager la barul hotelului. O să ajungă la zece fix, cu un anunț de la Turis Sol care, după cum știm amândoi, te-a numit director. La zece și un sfert te sun din nou.

— Aha.

N-am făcut alt comentariu. M-am uitat la ceas. Era ora nouă, așa că m-am dus la duș și am stat o bună bucată de vreme sub șuvoiul de apă rece.

— Haide, într-o zi tot trebuia să se-ntâmple. E o fată tânără, iar tu ai cam început să îmbătrânești. De ce naiba trebuie să pui atât la inimă? Ai făcut-o femeie, și încă ce mai franțuzoaică șic, așa că nu te mai plânge — mi-a spus din oglindă un individ în pielea goală care semăna cu mine ca două picături de apă.

— Nu mă plâng. Știu să pierd, dar nu suport lipsa de loialitate, i-am răspuns împărțind cu el crema de ras.

— Un asasin care vorbește despre loialitate... Oi fi bătut în cap, mi-a spus el în timp ce ridica un aparat de ras asemănător cu al meu.

La zece fix eram în barul hotelului Palace, cerând un sandviș cu pui și o bere. Mesagerul a fost punctual. Era un băiat de vreo optsprezece ani, îmbrăcat ca Miguel Indurain, care a intrat arborând, ca și cum ar fi fost vorba despre trofeul Turului Franței, un anunț de la Turis Sol.

Mi-a înmănat un plic și mi-a mulțumit pentru mia de pesete dată bacșiș ducându-și o mână la tâmplă. M-am întors în cameră cu sandvișul, berea și plicul.

În vreme ce așteptam apelul celui care-mi stabilea misiunile, am deschis plicul, înăuntru erau cinci fotografii cu tipul cu care monologasem aproape toată noaptea, în prima fotografie cobora dintr-un Mercedes albastru cu număr de înmatriculare din Lima. Avea părul castaniu, sau pe jumătate blond, mai lung decât în poza pe care o știam, în a doua

fotografie era pe punctul de a lovi o minge pe un teren de golf. Un *caddie*¹ bondoc îi arăta ceva în depărtare, însă peisajul de pe fundal, împădurit, nu mi-a oferit prea multe informații, în cea de-a treia fotografic intra într-o casă care mi s-a părut a fi pe o stradă din America de Sud sau din Mexic. La poartă era o plăcuță, dar fotograful nu prinsese în obiectiv decât cuvântul „viață”. A patra era aproape o reluare a fotografiei pe care o promisem cu o zi în urmă: aceeași masă, numai că în jurul ei se aflau alte persoane, iar în partea de jos a pozei era trecut alt text: „A doua întâlnire a organizațiilor non-guvernamentale, ONG”. În ultima fotografie nu mi-a venit prea ușor să-l recunosc: avea părul negru și o barbă de câteva săptămâni. Ceva nu mi-a plăcut la poza asta și m-am apropiat de fereastră ca să o studiez cu mai multă atenție. Se îndrepta spre un loc pe care l-am recunoscut imediat, pentru că îl fotografiaseră în imensul Mexico D.F., tocmai când trecea prin fața librăriei El Pendulo, în Colonia Condesa, însă nu asta mi-a atras atenția, ci altceva, care îi îngroșa în mod vizibil talia. Individul era îmbrăcat cu un pulover portocaliu, blugi și fie avea un penis atât de lung încât trebuia să și-l lege cu cureaua, fie purta un pistol ascuns sub haine. În acea clipă a sunat telefonul.

- Ai primit planurile? a întrebat cel care-mi stabilea misiunile.
- Da, și cred că terenul e pregătit, am comentat eu.
- Șefii vor să lucrezi impecabil și în același timp să fie ceva de pomina, a precizat el.
- De acord. Când trebuie să plec?
- Va trebui să aștepți câteva zile, pentru că ne lipsește materialul cel mai important.
- Am înțeles. Azi mă întorc la Paris. Mă suni acolo, i-am spus și am închis.

Carevasăzică, tipul dispăruse: „Ne lipsește materialul cel mai important”. Unde naiba o fi fost? Iar șefii cereau o moarte de pomină. Ca să vezi! Nu era genul de însărcinări pe care să le fi acceptat cu dragă inimă. Ultima oară când făcusem o trebușoară asemănătoare fusese la Los Angeles, cu un tip care uitase să-și plătească datoriile. A trebuit să le fac de petrecanie și celor doi agenți de pază ca să pot intra în casă, o muncă suplimentară, care nu a apărut ulterior pe nota de plată. După ce l-am legat, i-am atârnat la piept un simulacru de bombă. Atunci am chemat poliția, pompierii, Salvarea, iar la plecare i-am înfipt șapte gloanțe în coapsa stingă. S-a golit de sânge tot strigând după ajutor, pentru că nimeni n-a îndrăznit să se apropie, de frica bombei.

Așa stăteau deci lucrurile cu prietenul din fotografie! Din câte se vedea, păcatele lui erau din cele mari și se arăta abil. Omul care-mi dădea mie sarcini nu mă chema decât atunci când toate piesele se aflau la locul lor, pentru că treaba mea este să ajung, să ucid și să plec. Să găsești piesele și să le pui la locul lor e treabă de hăitași.

O fotografie în Peru, alta în Mexic. Ar fi fost prea simplu să mă gândesc la afacerile cu cocaină; mai mult, genul ăsta de afaceri le rezolvă de obicei ucigașii de duzină, doar dacă nu cumva infractorul e vreun VIP. „Haide, haide, frățioare, ce ți-a scăpat în Mexic și în Peru? Sau, mai bine spus, ce-ai găsit în țările astea două? Și ce-nseamnă jocul ăsta de-a

¹*Caddie* — băiat de mingi la golf sau tenis

filantropul la două congrese ale organizațiilor non-guvernamentale? Poate-mi vei explica atunci când o să-ți sune ceasul. Cred că o să avem timp berechet pentru o discuție interesantă."

Tocmai plăteam nota, când recepționarul m-a anunțat că mă căuta cineva la telefon. Cabina părea o saună, iar căldura a devenit și mai apăsătoare când am recunoscut glasul franțuzaicei mele.

— Ce mai faci? m-a întrebat pe un ton nesigur.

— Transpir, i-am răspuns.

— Ai putut să dormi? a continuat ea, de data asta cu o voce îngrijorată.

— Bineînțeles. O tipă din Caraibe mi-a luat o sută de mii de pesete și o jumate de litru de spermă. Mult mai bine decât dacă aş fi înghițit valium, i-am povestit fără intenții pedagogice.

— De trei zile nu reușesc să pun geană pe geană, mi-a mărturisit ea printre sughițuri, nemaiputându-și stăpâni plânsul.

— Îmi pare rău. Nu pot să te reglez prin telefon, dar dacă asta e problema, poți recurge la cardul tău American Express ca să ți-o tragă un gigolo mexican, am sfătuit-o înainte de a închide, însă distanța atât de mică dintre receptorul lipit de urechea mea și microfonul aflat la baza telefonului nu i-a putut curma plânsul și nici cuvintele „dragostea mea, ascultă-mă, te rog", care mi s-au lipit de piele la fel de stăruitor ca transpirația.

Pe drumul spre aeroport a trebuit să suport încă unul dintre acei limbuți complet anosti care sunt taximetriștii din Madrid.

— Vă plac taurii? a atacat el.

— Depinde de cât de bine sunt fripți, i-am răspuns.

— Domnule, eu mă refer la luptele de tauri, la toreadori și la lucrurile de soiul ăsta, mă-nțelegeți?

— Iar eu mă refer la fudulii, la ouăle de taur prăjite, mă-nțelegeți?

Din câte se vedea, mă-nțelese, pentru că, după ce mi l-a ridicat în slăvi pe nu știu ce matador căruia femeile îi aruncă sutiene, a început să se plângă de arabi, de negri, de țigani, de sud-americieni și de toată omenirea care nu corespundea canoanelor lui de european bondoc, cu miros de prăjeală. O dată-n plus, am regretat absența unei arme de calibrul patruzeci și cinci în mână dreaptă.

La aeroport, înainte de a preda bagajul, am intrat într-o toaletă ca să-mi schimb cămașa, în oglindă, un individ care semăna foarte mult cu mine își ștergea fața cu șervețelele de hârtie pe care i le dăduse un tip slab și identic cu cel ce se afla lângă mine.

— Nu merită să pui atâta la inimă, mi-a spus tipul din oglindă.

— Nu știu despre ce vorbești, am răspuns eu.

— Pardon? a întrebat tipul cel slab cu șervețelele.

— Nu, n-are nici o legătură cu tine, am răspuns eu, îmbrâncindu-l.

— Nu vezi în ce hal ești? Relaxează-te. Găsești o sumedenie de fetișcane ca ea. Ia-o încet, ai timp destul. Despachetează-ți lucrurile și bea după aceea două pahare de gin, m-a sfătuit geamănul din oglindă.

L-am ascultat.

De cele mai multe ori îi urmez sfaturile, mai ales pe cele profesionale, îmi amintesc de o misiune pe care mi-au dat-o prin anii '80. Trebuia să

lichidez un industriaș din Austin, Texas. Tipul respectiv era din cale-afară de abil și găsisese cea mai bună formulă pentru a se pune la adăpost când venea și pleca de la birou: călătorea într-un autobuz școlar plin de copii, așezându-se în mijlocul lor. Presa texană vorbea cu admirație despre acel binefăcător care renunțase la limuzina lui și sponsoriza transportul școlar. Ceea ce nu spunea era că ticălosul îi folosea pe puști drept pavăză.

„Nu vreau să omor nici un copil, dar n-am altă soluție, pentru că biroului e inexpugnabil”, i-am spus tipului din oglindă.

„Folosește-ți creierul, prietene. Obiectivul tău e un yankeu, care e sinonim cu «patriot». Pricepi?”

„Nici un cuvântel. Nu-mi placi când vorbești ca un oracol.”

„Se apropie ziua de 4 iulie, iar obiectivul tău nu va rata o ocazie ca asta pentru a împrăști adrenalina patriotică. Atunci trebuie să acționezi.”

Și într-adevăr, atunci trebuia să acționez. Un hăitaș a confirmat că yankeul își pregătise hemoragia patriotică pentru ziua dinainte, așa că m-am pus pe treabă pe 3 iulie, deghizat în prostănacul clăpăug din „Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici”. M-am amestecat printre lupii feroce, rățoi Donald, șoriceii Mickey și alte făpturi de soiul ăsta care așteptau autobuzul școlar împărțind sute de stegulețe cu dungi și stelute, bomboane și cupoane pentru McDonald's.

Autobuzul s-a oprit la ora programată și noi, copiii, ne-am apropiat de chipurile din spatele geamurilor. Yankeul era însoțit de doi bodyguarzi care probabil se mai întrebă și acum ce naiba s-a întâmplat, pentru că am acționat de îndată ce l-am văzut: de la numai câțiva metri, l-am căptușit cu un glonț dum-dum, calibrul patruzeci și cinci. Printre țipetele copiilor, detunătura, înăbușită de amortizor, abia dacă s-a auzit, ca un suspin, iar individul s-a prăbușit cu ditamai gaura în frunte și creierii i-au ieșit prin urechi. A fost o treabă bine făcută, deși detest proiectilele dum-dum, fiindcă strică ghinturile țevii.

Tocmai îmi beam cel de-al doilea gin când, fără voia mea, am tras cu coada ochiului la ziarul pe care-l citea un individ aflat lângă mine la bar. Era un ziar turcesc, nu pricepeam nici un cuvântel, însă acolo, într-o fotografie, în mijlocul unui grup de femei și bărbați, zâmbea cel pe care trebuia să-l omor.

— Vorbiți engleza? l-am întrebat pe cel care citea ziarul.

— Engleza, spaniola, franceza și germana. Nu e ușor să vinzi covoare în zilele noastre, mi-a răspuns el, făcând să freacă niște mustăți stufoase.

— Bărbatul ăsta, al treilea din stânga, e un vechi prieten de-al meu. Mi-ai putea spune ce scrie sub fotografie?

— Scrie că grupul participă la un congres de arhitectură. Marile orașe și problema migrației constituie tema centrală. A început ieri și se termină peste trei zile. Asta-i tot.

— Și unde are loc congresul?

— La Istanbul. Frumos oraș. Eu sunt de-acolo, m-a informat vânzătorul de covoare.

După numai câteva minute, telefonul meu îl lua prin surprindere pe tipul care-mi stabilea misiunile.

— La Istanbul? Ești sigur?

— Participă la un congres de arhitectură care se termină peste trei zile.

— Rămâi în aeroport și sună-mă peste o oră.

Așa am făcut. Am auzit de mai multe ori cum strigau pentru îmbarcare pe cineva cu același nume ca al meu și m-am gândit la valiza mea, care avea să plece fără mine. Mi-am imaginat-o învârtindu-se la nesfârșit, abandonată pe banda aeroportului din Paris, în timp ce eu așteptam să treacă o oră ca să plec probabil spre Istanbul, având drept țintă un om pe care trebuia să-l fac să dispară de pe fața pământului într-o manieră exemplară.

Întâlnire la Istanbul

În toate capitalele lumii există un hotel Sheraton, și toate sunt la fel. Recepționerii par a fi clonați după un prototip universal și întotdeauna întreabă același lucru:

— Domnul are rezervare?

Aveam. Tipul care-mi stabilește misiunile e foarte riguros în privința asta, dar, cum se întâmplă de obicei în hotelurile Sheraton, mi-au dat cea mai proastă cameră. Nu mi-a păsat. Nu mă dusesem la Istanbul pentru a face turism, ci pentru a-l urmări pe cel pe care trebuia să-l ucid.

— Nu-mi face plăcere să recunosc asta, dar avem de-a face cu un material foarte greu de găsit, mi-a spus el.

— Ce fac dacă totuși îl găsesc? am întrebat.

— Nu cumpăra nimic acolo. Antreprenorii vor produse naționale, a precizat el.

Cu toate că mă consider un bun profesionist, cuvintele lui m-au făcut să răsuflu ușurat. Nu eram pregătit să acționez la Istanbul, nu cunoșteam orașul și, de când plecasem de la aeroport, militarii turci mă călcau pe nervi. Se uitau insistent la orice om care, după mintea lor, ar fi putut să fie kurd sau să aibă de-a face cu kurzii. Părea foarte greu să găsești o armă de calitate în Turcia.

De unde naiba or fi răsărind taximetriștii ăștia? Cel care m-a dus de la hotel la centrul de congrese era un turc cu mustățile cit ghidonul unei biciclete, și nici nu-mi așezasem bine fundul pe bancheta acoperită cu plastic când m-am văzut transformat în ținta eforturilor sale moralizatoare. A blestemat toate femeile cu fustă scurtă care treceau pe stradă, toate reclamele la romul Baccardi și la țigări și, în cele din urmă, când tocmai mă rugam să nu mă jignească, s-a dezlănțuit împotriva străinilor, care nu făceau altceva decât să-i contamineze țara de obiceiuri dintre cele mai dăunătoare. Când am ajuns la centrul de congrese, o înjura cât îl ținea gura pe mama lui Kemal Atatürk. Când i-am plătit cursa, mi-am făgăduit să le respect pe profesionistele amorului și să nu mai numesc niciodată fiu de cățea pe cine nu merită. Fiul lui Allah mi s-a părut o insultă mult mai usturătoare.

Omul pe care trebuia să-l ucid era ciudat, în programul întâlnirii „Marile orașe și problemele legate de migrație” apăreau fotografia lui, numele, Victor Mujica — presupunând că era numele lui adevărat —, o biografie interesantă care-l prezenta drept un pionier al organizațiilor non-

guvernamentale și naționalitatea. Era mexican și se născuse în 1959 la Guadalajara, Jalisco. Cu alte cuvinte, avea treizeci și șase de ani, o vârstă ideală pentru a muri.

În cafeneaua de la centrul de congrese s-a aflat la un moment dat la numai doi metri de mine. Ar fi fost un joc de amatori să-l omor acolo, însă nu puteam și nici nu trebuia să fac asta. Cei care îmi dădeau banii voiau ca ultimul firicel de aer pe care-l respira să fie american, adică orice aer cuprins între Rio Grande și Capul Horn. Vorbea cu un grup de bărbați și femei care-l priveau cu respect. Trecea cu dezinvoltură de la engleză la germană și de la franceză la portugheză în discuția pe care o purta cu interlocutorii săi. O femeie i-a cerut în engleză să cânte ceva. Mai întâi a refuzat fără convingere, dar la insistențele ei a închis ochii pentru a intona cu o voce frumoasă un cântec popular mexican:

...a vrut să mai rămână când m-a văzut că-s trist, dar rânduise fusese ca-n noaptea aia chiar iubitul să și-l piardă...

Cânta bine hoțomanul de mexican, presupunând că era într-adevăr mexican. Avea siguranța parșivă care-l vinde și pe dracul, cu alte cuvinte mai mult ca sigur nu avea probleme de singurătate în așternut.

„Cam asta e, frățioare. O să razi de pe fața pământului un individ simpatic”, mi-am spus și, o dată în plus, m-am simțit ridicol pentru că voiam să știu de ce trebuia să-l ucid.

...să dobândesc uitarea am vrut, ca la Jalisco, însă acea tequila și orchestra mexicană mi-au smuls amare lacrimi...

A isprăvit de cântat fără să deschidă ochii, ca și cum versurile aceluia cântec popular ar fi fost ceva intim, ceva al său, de care nu se putea despărți și, în scurta tăcere care a precedat aplauzele celor ce-l înconjurau, m-a năpădit amintirea iubitei mele franțuzoaice. Ea se afla acolo, în Mexic, bucurându-se pesemne de șuvoaiele de lacrimi pe care le provoacă orchestrele mexicane în piața Garibaldi. Mari șmecheri cântăreții ăștia și cei care-și duc acolo iubitele naive! Știu ei prea bine că, după câteva melodii populare stropite din belșug cu lacrimi, nu mai există picioare sau chiloți care să reziste ispitei.

— Nu te înțeleg. Ai venit să-l vezi pe tipul pe care trebuie să-l omori, să-l adulmeci, să-l masori, și aproape că te podidește plânsul din pricina unui cântec stupid. Halal profesionist ai mai ajuns și tu! mi-a spus din oglindă bărbatul care purta un sacou identic cu al meu.

— Nu-ți mai bate joc. Știi doar că nu dau greș niciodată.

— Sper din tot sufletul. Și ce-ai de gând să faci acum? Să citești un roman de Corin Tellado?

— O să-i adulmec lucrurile la hotel.

— Asta nu-i treaba ta. S-o spunem pe a' dreaptă: vrei să știi de ce trebuie să-l lichidezi. Eu știu de ce.

— Și-o să-mi spui și mie?

— Bineînțeles: pentru că, facând asta, vei primi un cec cu șase zerouri, scutit de impozite. Asta-i tot, nătărăule.

O bancnotă de cincizeci de dolari a înlăturat reținerile mustăciosului de la biroul de informații al congresului. Individul era cazat la hotelul Richmond. Nu era deloc de lepădat hotelul ăla! Vestibulul dădea în vileag nostalgia după Imperiul otoman și recepționarul era pe placul meu: discret la vorbă, dar știa să ciripească atunci când era cazul.

— Acum câteva ore am lăsat niște documente pentru domnul Mujica. E ceva foarte important și vreau să știu dacă le-a primit.

Fără să scoată o vorbă, recepționarul s-a răsucit pe călcâie și, printr-un gest al bărbiei, mi-a arătat căsuța goală a camerei patru sute cinci.

— Documentele i-au fost înmânate domnului Mujica atunci când au sosit, a spus el, cu orgoliul servil demn de un hotel de cinci stele.

Ajung, ucid și plec. Asta am făcut în ultimii cincisprezece ani, iar în meseria mea înveți tot felul de lucruri fără ca măcar să-ti dai seama. Unul dintre ele este să adulmeci la vreme când ceva nu miroase a bine.

Ce nu mirosea a bine în holul central al hotelului Richmond era grăsanul pe jumătate chel care citea *New York Times* cu spatele sprijinit de perete și fața către lifturi. Câțiva metri mai încolo ar fi avut la dispoziție o colecție asortată de canapele moi, dar el prefera să citească în picioare.

Am intrat în lift și am apăsât pe butonul de la etajul șapte. În singurătatea holului am fumat o țigară cu tot calmul din lume și după aceea am coborât fără grabă pe scări. La etajul patru am avut prilejul să constat că cititul ziarului *New York Times* în picioare și cu fața spre lift era molipsitor. Celui de-al doilea cititor de ziare nu-i mai lipsea decât o pălărie texană pentru a-și da în vileag naționalitatea.

Când m-a văzut, s-a concentrat asupra lecturii. M-am blestemat că făcusem o greșală de începător: grăsanul de la parter avea cu siguranță un transmițător prin care îi dăduse semnalmente mele amicului său de la etaj, iar acesta, văzându-mă că apar pe scări, n-a avut nici cea mai mică îndoială. La naiba, trebuia să acționez rapid, și asta am și făcut.

M-am îndreptat spre lift și am întins o mână ca să-l chem, însă, înainte de a atinge butonul de plastic, m-am întors în așa fel încât să-i trag un șut cu piciorul stâng cititorului incorigibil.

L-am lovit din plin în testicule și, fără să-i dau timp să-și revină, i-am tras două lovituri strașnice în dreptul urechilor. Nu numai că i s-au spart căștile, dar i-au mai și intrat în carne. Tipul avea și un microfon de toată frumusețea ascuns în reverul jachetei, un treizeci și opt cu țeava scurtă și, ținându-l bine, o legitimație foarte frumos trasă-n țiplă de agent DEA, adică Drug Enforcement Agency, agenția americană anti-drog.

Câteva minute mai târziu, o ieșire pentru cazuri de urgență mă scuipa în stradă. Am pornit pe jos. Trebuia să mă gândesc, și încă repede. DEA se afla în spatele celui pe care urma să-l ucid. *Istanbul Connection*? Să fi început oare și mexicanii să fumeze covoare? Câți oameni mai avea DEA la Istanbul? Trebuia să găsesc urgent o baie ca să pot sta de vorbă cu interlocutorul din oglinzi, care mă cunoaște atât de bine.

Oboseala pe care-o resimțeam în picioare mi-a atras atenția că trecuseră câteva ceasuri bune de când mă plimbam fără țință de colo-colo, sau poate totuși mergeam involuntar spre un loc anume care, deși nu mă ducea nicăieri, mă îndepărta tot mai mult de obiceiurile profesionale.

Mă băgasem unde nu-mi fierbea oala, mă preocupau motivele pentru care trebuia să lichidez pe cineva, tocmai lovise un agent DEA și, colac

peste pupăză, imaginea iubitei mele franțuzoaice îmi năpădea, în răstimpuri dureroase, creierul, ca o reclamă la un produs pe care niciodată nu-ți vei putea permite să-l cumperi.

Când m-am trezit înconjurat de un ocean de covoare, carpete, narghilele, înspăimântătoare litografii de peisaje, portrete de Jomeini și alte mărunțișuri orientale, mi-am dat seama că mă aflu, fără să-mi fi propus vreo clipă asta, în Marele Bazar. Amestecul de tămâie și paciuli făcea acru de nerespirat. Vânzătorii îi luau cu asalt pe turiști, iar aceștia pipăiau covoarele apatici. Doi mustăcioși s-au apropiat de mine surâzători; unul dintre ei avea în brațe un covor făcut sul, iar celălalt m-a salutat cu o înclinare a capului.

— Avem fără nici o îndoială ce caută domnul. Dacă ne faceți onoarea de a accepta o ceașcă de ceai, putem să cădem la învoială în privința prețului, mi-a spus el, cu gesturi largi, de Ali Baba,

— Îmi pare rău. Nu vreau să cumpăr nimic, i-am răspuns.

— Vă rog să aruncați numai o privire, una singură, la neasemuita calitate a țesăturilor noastre, mi-a sugerat el, în timp ce-i făcea semn însoțitorului său.

Acesta a ridicat covorul făcut sul până-n dreptul nasului meu. Din pliu-rile lui se ivea țeava dublă a unei puști. De data asta eu mi-am plecat capul cu umilință, acceptând invitația de a savura o ceașcă de ceai în Marele Bazar din Istanbul.

Cei doi bărbați m-au condus într-o încăpere din fundul unei prăvălii. Acolo, cel cu pușca mi-a arătat o pernă, pe când celălalt vorbea cu cineva la un celular.

Când a terminat convorbirea, și-a reluat tonul ceremonios.

— Nu știm cine sunteți și nici care vă este jocul, dar presupun că în curând vom afla. De asemenea, trebuie să vă spun că nu v-ați purtat deloc frumos cu prietenul de la hotel, bietul om are urechea făcută varză. Mai mult, ați provocat pagube ale unor bunuri publice din Statele Unite. Toate astea sunt din cale-afară de urâte.

— Îmi pare rău, dar omul acela m-a atacat și am fost nevoit să mă apăr. M-am gândit că vrea să mă prade, m-am dezvinovățit eu.

— Nu sunt prea frecvente jafurile pe holul de la al patrulea etaj al hotelului Richmond. Tărășenia asta nu-mi place deloc. Cunoașteți povestea Șeherezadei? Poveștile trebuie să fie convingătoare și bine istorisite. Hasan, inspiră-l puțin pe invitatul nostru, i-a poruncit însoțitorului său.

Hasan știa unde să lovească. M-a pocnit atât de tare cu patul puștii în umărul stâng, încât mi s-au rășchirat degetele de la mână. Durerii provocate de lovitură i-au urmat niște cârcei cumpliți.

— Și acum, că putem îmbunătăți subiectul poveștii dumneavoastră, să începem cu o scurtă biografie a autorului. Cine sunteți? m-a întrebat cel politicos.

Am vrut să răspund: „Dar dumneavoastră cine sunteți?”, însă nu eram în măsură să impun condiții. Când am primit a doua lovitură în umărul stâng, am crezut că o să-mi cadă brațul, că avea să alunece ca o reptilă moartă prin mâneca hainei. Lui Hasan nu-i plăceau pauzele lungi în timpul povestirii.

— Sunt turist, îmi place să fac *footing* pe holurile hotelurilor.

Am calculat bine momentul în care Hasan urma să mă lovească pentru a treia oară. M-am aplecat spre dreapta, iar patul puștii abia dacă mi-a atins brațul lovit, în timp ce cu dreapta am înșfăcat arma și am început să trag de ea în jos.

Hasan și-a pierdut echilibrul și s-a împiedicat de poalele halatului său. În timp ce se prăbușea în față, am reușit să-i iau pușca. Habar n-aveam dacă era sau nu încărcată, dar nici nu aveam vreme s-o încerc. Trebuia să ies de-acolo cât mai repede și, o dată în plus, eram nevoit să mă gândesc repede la ce aveam de făcut.

— Calmați-vă. N-o să puteți ieși din bazar cu o pușcă în mână. Vă rog să treceți cu vederea purtările necuviincioase ale lui Hasan; în ce mă privește, vă propun un dialog politic, a spus cel ceremonios.

Și astea au fost ultimele lui cuvinte, pentru că deodată capul i-a căzut în piept, ca și cum ar fi primit o lovitură de măciucă, iar el s-a prăbușit cu fața-n jos pe un morman de covoare. M-am întors. Atunci l-am văzut pe cel pe care trebuia să-l ucid, înarmat cu un treizeci și opt cu amortizor învelit într-un ziar.

Îi zburase creierii și nerăbdătorului Hasan, care căzuse foarte aproape de prietenul său.

— Vino după mine, șmechere, mi-a poruncit el și i-am dat ascultare, amintindu-mi clipa în care îi văzusem pentru prima oară chipul într-o fotografie și știusem că drumurile noastre aveau să se întâlnească, la bine sau la rău.

Îngerul exterminator se prezintă

Bărbatul pe care mai devreme sau mai târziu trebuia să-l omor îmi salvase viața și mă conducea de mână prin labirintul Marelui Bazar din Istanbul. Părea să cunoască foarte bine acea zonă, pentru că nici un mustăcios nu a încercat să-i vândă vreun covor.

— Le-am spus de nenumărate ori că n-o să funcționeze contactul din Bazar, a șoptit el pe când ne apropiam de ieșire.

— Îhî, m-am mărginit eu să spun.

— Te-au enervat străinii de la hotel? m-a întrebat scoțând un celular din buzunar.

— Îhî, am repetat eu.

— Ești complet idiot. Ția era acolo doar ca să câștige și ei o pâine, nimic mai mult. Dar mă rog, hai să mergem acum după bani, a spus el și mi-a ordonat printr-un gest să mă îndepărtez câțiva pași în timp ce forma un număr de telefon.

— Îhî, am repetat.

A murmurat câteva cuvinte pe care nu le-am auzit, m-a înșfăcat de umăr și m-a tras după el într-o cafenea plină de mustăcioși care jucau table. A cerut două cafele turcești.

— Aș prefera un gin, i-am atras eu atenția, îndreptând astfel discuția, până atunci laconică, pe un alt făgaș.

— Dacă pomenești în locul ăsta o singură băutură alcoolică, te trezești cu boabele pe tejghea. De ce nu m-ai căutat la centrul de congrese? Am

fost destul de precis când am dat instrucțiunile, a spus el amestecând cafeaua cu lingurița.

— Acolo erau și mai mulți străini și m-am cam enervat, am replicat eu pe un ton de scuză.

Atunci individul m-a privit drept în ochi. Într-un fel sau altul, cuvintele mele îi atrăseseră atenția că nu eram cel pe care-l aștepta. L-am privit la rândul-mi. Avea o constituție robustă și se vedea că făcea sport în mod regulat, după cum îi ieșeau în evidență mușchii. Părea sigur pe el și obișnuit să se impună prin acea siguranță irezistibilă pe care o emana. M-am înviorat când l-am văzut încruntat, semn că gândea repede pentru a-și reveni din uimire.

— Cine naiba ești? m-a întrebat ducându-și mâna la brâu pentru a-mi aminti că era înarmat cu un pistol de calibrul treizeci și opt cu amortizor.

— Sânt îngerul exterminator. Obiectivul meu este să teucid, însă nu aici. Încă nu știu unde anume o voi face, dar vom afla amândoi când va sosi sorocul.

În acea clipă s-a auzit claxonul unei mașini. Individul s-a ridicat de pe scaun și, fără să-și dezlipească mâna de la brâu, a început să meargă cu spatele, își pierduse cu totul încrederea în sine, îi tremura bărbia și făcea eforturi disperate să spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele.

Pe când terminam de băut cafeaua aceea îngrozitoare, aerul a fost inundat de sirenele mașinilor poliției.

— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat pe chelner în timp ce plăteam consumația.

— Vechea poveste. Teroriștii kurzi au omorât doi negustori în bazar.

Am ieșit în stradă și, mergând fără țință, m-am rătăcit iar. Ce naiba mi se întâmpla? Pentru prima oară în impecabila și îndelungata mea traiectorie profesională îl pusesem în temă pe cel pe care trebuia să-l omor, îi aveam pe urmele mele pe cei de la DEA, și majoritatea negustorilor de la cele trei mii de prăvălii din Marele Bazar dădeau probabil semnalmentele mele poliției sau armatei turce. Blestem în toată regula, în cărca mea se afla nici mai mult, nici mai puțin decât NATO.

La cinci după-amiază era o căldură infernală, și m-am hotărât să caut răcoarea binevoitoare a unei clădiri impresionante. Era moscheea Ortaköy. Din grădinile ei am zărit podul peste Bosfor, acea limbă îngustă de beton care unește Asia cu Europa.

Aplecându-mă deasupra unei fântâni, l-am văzut oglindit în apă pe bărbatul îmbrăcat cu jacheta mea. Figura lui îmi dezvăluia propria îngrijorare.

— Ai bătut recordul mondial la gafe în lanț, mi-a spus el în chip de salut.

— Știu. Ajută-mă să gândesc.

— N-ai prea multă vreme pentru asta. Ia imediat un taxi și du-te la aeroport. Victima ta face probabil același lucru, dacă nu cumva și-a luat deja zborul cine știe încotro. N-ar fi rău să dai totuși un telefon la Paris. S-ar putea ca omul care-ți stabilește misiunile să-ți fi lăsat un mesaj pe robot.

Am urmat sfaturile sosiei mele. La aeroport am cumpărat un bilet spre Frankfurt. Era zborul cel mai direct și avionul pleca peste două ore. La barul internațional, ferit de mânia dezlănțuită a șmecherașilor islamiști,

am dat de dușcă trei ginuri și am sunat la Paris, la biroul de contact. Nu era nici un mesaj înregistrat pe robot. Am pus receptorul în furcă. Eram pe punctul să mă îndrept spre sala de îmbarcare, când un impuls straniu m-a făcut să formez celălalt număr de telefon din Paris, numărul apartamentului pe care până nu demult îl considerasem, ca un imbecil, casa mea, cu toate impozitele plătite la zi.

Erau mai multe mesaje, toate de la prietenii iubitei mele franțuzoaice, care își manifestau îngrijorarea colectivă că nu se întorsese încă din Mexic. Mai era și un mesaj cu glasul ei, care suna de parcă ar fi avut un pumnal la numai câțiva centimetri de beregată: „Eu sunt, răspunde-mi, te rog. Trebuie să vorbesc cu tine. Nu știu ce se-ntâmplă cu mine, dar am nevoie de tine și în același timp nu mă pot întoarce până nu-l văd pe el. Nu mă urî! Ești atât de bun și de generos! O să mă-ntorc de îndată ce vorbesc cu el. Te iubesc, dar nu știu ce se-ntâmplă cu mine...”. Am închis înainte de a asculta tot. Aveam oricum destule pe cap ca să mai fac și pe mângâietorul.

Zborul de la Istanbul la Frankfurt a durat cinci ore, dintre care am dormit patru, ajutat de mai multe sticle de gin pe care o stewardesă mi le-a adus cu o generozitate exemplară.

Înainte de a duce la bun sfârșit o misiune încerc să dorm cât mai mult, și cea mai bună modalitate de a o face este să alung visele, aceste târâmuri spre care suntem conduși împotriva voinței noastre. Un coleg irlandez m-a învățat un truc ca să le elimin: trebuie să te gândești stăruitor la un câmp verde, nesfârșit, care acoperă tot ceea ce ai văzut înainte de a închide ochii. „Yoga asasinului”, așa îi spunea irlandezul, și, ce-i drept, nu dăduse greș niciodată, însă în avion imaginea blestemată a iubitei mele franțuzoaice a reușit să sfâșie pânza verde și a țâșnit prin ea, proaspătă, irezistibilă, ca și cum tocmai atunci ar fi ieșit dintr-o lagună.

Într-o zi de toamnă, ea mă luase de mână ca să facem o plimbare prin Jardins du Luxembourg, îmi curătasem castane calde cumpărate la ieșirea din stația de metrou Gobelins. Mai târziu, mă mângâiasem pe piept cu mișcări instinctive, după oboseala orgasmelor bine coordonate, îmi dăduse să beau din gura ei fierbinte Sancerre rece și scrisese cu limba cuvinte de amor pe oglindă. Pe o plajă din Puerto Rico îmi strânsese mâinile între coapsele ei pe când o ungeam cu cremă de protecție solară, îmi ceruse să fac dragoste cu ea pe o masă de *blackjack* într-un cazinou din Orlando. Îmi citise versuri de Prevert, Thomas și alți indivizi, care mă lăsaseră indiferent, și îmi cântase la ureche melodii de Brel, ale căror cuvinte mi s-a părut că le înțeleg. N-a fost ușor să mă trezesc fără să mă agăț cu disperare de numele ei blestemat.

Taximetristul care m-a dus de la aeroport în centru era turc, dar naționalitatea lui nu reușise să-l smulgă din tagma universală a indiscrețiilor.

— Cum vi s-a părut Istanbulul? Frumos oraș, nu-i așa? a bolborosit el fără milă.

— De unde știți că vin de-acolo?

— Pentru că ăsta e ultimul zbor internațional. La Frankfurt aterizează un avion la fiecare trei minute, dar zborurile din Turcia ajung pe pista de securitate sporită. Din pricina kurzilor, știți... Sânt o adunătură de teroriști, iar nemții își iau măsuri de siguranță.

— Am petrecut momente îngrozitoare la Istanbul.

— Vă cred. Asta li se întâmplă turiștilor care nu se lasă sfătuiți. La Istanbul, nici Alain Delon nu se-ncumetă să agate o femeie; în schimb, suedezii și nemții își fac de cap la Adrianopol. Toți fac baie goi pușcă și zac la soare pe nisip. Acuma, dacă domnul e mai exigent, străzile din Galata sunt înțesate de efebi ca-n povești. E un fel de Cadaques, dar acolo marca germană deschide orice inimă sau orice poponeț.

— Mulțumesc pentru informație, dar eu îmi doream să reglez o femeie păroasă. Pe mine mă excită îngrozitor vâlul pe care-l poartă femeile voastre, l-am asigurat pe fiul îndepărtat al lui Allah.

La hotelul Frankfurter Hof mi-au dat o cameră în care puteam să joc fotbal. Am cerut să mi se aducă o sticlă de gin și l-am sunat pe omul care-mi stabilea misiunile.

— Trebuie să vorbesc chiar acum cu tine, mult și pe-ndelete, l-am anunțat.

— Sigur că da. Oriunde-ai fi, caută un telefon public și sună-mă peste o jumătate de oră la un număr pe care după aceea o să-l uiți pentru totdeauna, mi-a spus dictându-mi un număr de mobil.

Am stat ceva vreme în holul hotelului. Era plin de femei frumoase. Era ca un concurs în care se expunea frumusețea feminină în toată splendoarea ei. Mai multe cărți de vizită prinse de decolteuri m-au informat că la Frankfurt avea loc târgul anual de modă și design. Era ca și cum aș fi văzut-o pe iubita mea franțuzoaică într-un labirint de oglinzi. Dar frumusețea e trecătoare, după cum se știe, așa că m-am îndreptat spre o cabină telefonică pentru a lua legătura cu omul care-mi stabilea misiunile.

— Fii scurt, ador capacitatea de sinteză, mi-a spus.

— Știu. Uite cum stau lucrurile: era cât pe-acți să omor un agent DEA, iar după aceea cine crezi că mi-a salvat pielea lichidând doi indivizi? Spune-mi, te rog, cine mă plătește?

— La dracu', nu sintetiza atât! Ai spus DEA? Ești sigur?

— N-am văzut în viața mea dovezi atât de concludente.

— Cred că o să ți se dubleze suma. Te sun la Paris mâine la amiază. Te privește cum ajungi acolo la timp, mi-a zis el și a închis.

La ieșirea din cabină am fost asaltat de o femeie slabă cu ochii verzi.

— Cămașa asta e de la Kendo, m-a asigurat ea în franceză.

N-am vrut să discut paternitatea. Una peste alta, se prea poate ca la galeriile Lafayette să se vândă cămăși de firmă.

— Ai ochiul format, fetițo. De ce nu vii cu mine să-i cercetăm îndeaproape butonierele? i-am răspuns luând-o de talie.

Ochii aceia verzi aveau în ei balsamul care îndepărtează visurile.

Un asasin scos la pensie

În ziua următoare, la opt seara, urmând ordinele celui care-mi stabilea misiunile, stăteam regește la volanul unui Mercedes Benz și așteptam în parcare de mașini închiriate a aeroportului Charles de Gaulle. Avionul Concorde trebuia să aterizeze în câteva minute, și printre pasagerii

zborului New York — Paris se afla individul pe care nu-l cunoșteam decât după glas.

— Teamă mi-e că năzbâtiile tale de la Istanbul au dat totul peste cap, mi-a spus sosia mea din oglinda retrovizoare.

— Presupun că ai dreptate. Am făcut ce trebuia, și nu mă-ntreba de ce.

— Eu știu prea bine de ce-ai făcut-o. Problema e că femeiușcă asta te-a făcut praf și ți-e cu neputință să te controlezi, a spus el și a adăugat: Nu ți-e frică de întâlnirea cu tipul care-ți stabilește misiunile? Știi doar că în meseria ta nu există concedieri, ci numai certificate de deces.

— Dacă vine să mă vadă, o avea el un motiv. Nu l-am dezamăgit niciodată.

— Niciodată? m-a întrebat el plin de sarcasm.

Am tras un dos de palmă oglinzii ca să-l fac să tacă, dar mi-am dat seama că avea dreptate. La ce naiba mă gândeam eu? În dimineața aceea, venind de la Frankfurt, mă îndreptasem spre biroul de contact pentru a aștepta telefonul tipului care-mi stabilea misiunile. A fost punctual. A sunat de la aeroportul Kennedy și mi-a dat instrucțiunile pe care le urmam în acel moment. Apoi am pornit pe jos, mergând cât puteam de repede ca să-mi limpezesc gândurile, dar o forță irezistibilă m-a împins către apartamentul unde, până în urmă cu câteva săptămâni, locuisem cu iubita mea franțuzoaică.

Tot ce era acolo mi s-a părut îndepărtat și străin. Televizorul, mobila, aparatul video, combina muzicală, lămpile, patul matrimonial, discurile, mulțimea de cărți, tablourile, barul, hainele din dulapuri, nimic din ce se afla în el nu-mi aparținea și nu avea de-a face cu mine. M-am hotărât să bag câteva costume și cămăși într-o valiză ca să pot pleca definitiv de acolo. În timp ce făceam asta, ochii ei mă priveau din toate părțile, multiplicați în fotografii pe care i le făcusem în multe locuri și pe care le atârnasem cu mâna mea pe pereți. Atunci a sunat telefonul, de trei ori, și a intrat pe robot. Era ea. Glasul mi s-a părut foarte îndepărtat și obosit. Vorbea despre dragoste, despre o greșeală îngrozitoare, despre rușine și despre întoarcere, de îndată ce avea să scape din încurcătura din care trebuia să iasă singură. Rostea insistent cuvinte de iubire, îmi amintea de zilele fericite petrecute împreună, se blestema, iar eu m-am răzbunat pe pereții aceia până mi-a dat sângele, pentru a rezista ispitei de a ridica receptorul.

„M-ai trădat, fetițo. Nu pot trece peste genul ăsta de trădare”, am șoptit eu închizând ușa în urma mea. Glasul ei a continuat să plutească în singurătatea acelui apartament în care nu aveam să mă mai întorc niciodată.

Un bărbat gras care căra o valiză și purta o gabardină căptușită s-a apropiat de mașină. Am ieșit ca să deschid portiera din dreapta mea.

— Ei bine, în sfârșit ne cunoaștem, întâlnirea asta n-ar fi trebuit să aibă loc niciodată, dar, în fine, așa stau lucrurile, a spus vocea pe care o cunoșteam atât de bine.

— Spune-mi unde să te duc, i-am răspuns.

— O să facem o plimbare. O să mergem pe malul Senei, dacă n-ai nimic împotriva, a sugerat.

Noaptea era răcoroasă, liniștită și, după ce am parcat mașina, ne-am plimbat o jumătate de oră pe lângă Trocadero. Omul care-mi stabilea misiunile fuma țigară de la țigară, avea o tuse groasă și, de fiecare dată când încercam să deschid gura, îmi răspundea cu un gest al mâinii: „Încă nu, băiete, acum mă gândesc”. În cele din urmă a arătat spre o bancă și ne-am așezat pe ea.

— Spune-mi, ai ceva să-i reproșezi celui care-ți dă de mâncare? a început el.

— Nu, absolut nimic, iar tu știi prea bine asta.

— Perfect. Acum ești un om bogat. Nu mă interesează ce-ai făcut cu banii pe care i-ai câștigat, dar trebuie să fi strâns o sumă frumoasă. Ești în poziția ideală pentru a te retrage.

— Mergi direct la subiect.

— Nu-i vorba despre faptul că ai făcut prea multe greșeli; problema e că le-ai făcut pe toate. Presupun că din pricina oboselii, a stresului, sau cum naiba i se spune acum. E un semnal de alarmă, care îți atrage atenția că trebuie să te retragi.

— Să înțeleg că mi-a fost semnată condamnarea?

— Nu deveni melodramatic. E adevărat că atitudinea ta ne-a creat probleme, dar am avut întotdeauna încredere în tine. Nu ești un mardeiaș pe care să-l razi dintr-o lovitură. Ești un profesionist respectat și vrem să te retragi în mod demn.

— Prea bine. Ce trebuie să fac?

— Să duci totul la bun sfârșit, dar singur. E prima și ultima oară când ne vedem. Telefonul de contact nu mai există și poți fi sigur că n-am să te mai sun. Trebuie să ajungi la capăt în termenii stabiliți. O să ți se dubleze suma, dar, insist, vrem să faci treaba singur și repede.

— Bine. S-a făcut. Fără hăitași, fără ajutor, singur. Accept.

— Ai vreo întrebare înainte de a ne despărți?

— De ce trebuie să-l lichidez?

— Chiar te interesează motivul?

— E ultima mea misiune. Ia-o ca pe o curiozitate a unui pensionar.

— De ce nu? Fie. Victor Mujica joacă murdar cu toată lumea. E un tip abil, inteligent, alunecos și, mai ales, are cazierul curat ca lacrima. Tipul ăsta n-a trecut în viața lui strada pe roșu, în schimb ține în șah mai multe grupuri care fac trafic de droguri în Statele Unite. Și-a construit o rețea enormă care-i permite să se aprovizioneze de pe piețele asiatice și care a făcut ca prețurile să scadă teribil. Asta nu le place deloc columbienilor și nici băieților de la Miami, însă până acum nu i-au putut clinti nici măcar un fir de păr din cap, pentru că el și-a căutat cea mai bună acoperire.

— DEA?

— Exact, îi unge pe cei de la DEA, iar ei îl îngrijesc ca pe un bebeluș. Și ce-i mai ciudat în toată povestea asta este că marfa lui, deși ieftină, e de foarte bună calitate. Tipul ăsta e un fel de filantrop al drogurilor și din pricina asta trebuie să-l elimini. Acum ai priceput?

— Cât timp am la dispoziție?

— Foarte puțin. Ai rezervare la zborul Concorde de mâine, iar la New York te așteaptă un bilet al TWA pentru Mexico D.F. Surpriza de la Istanbul i-a dat peste cap toate planurile și a hotărât să se întoarcă. Trebuie să acționezi înainte să se dezmeticească.

— Cine erau hoiturile din bazar?

— Începători. Mardeiași în serviciul DEA din Istanbul. Te-au confundat cu un ucigaș plătit trimis de columbieni. Mujica te-a salvat pentru că a crezut că ești mesagerul lui, omul care aducea banii pentru un transport de heroină, și s-a gândit că ai căzut în mâinile mardeiașilor. O serie nesfârșită de confuzii. Acum știi toată povestea. La revedere și mult noroc, killerule.

L-am văzut îndepărtându-se cu pași obosiți spre stația de taxiuri, s-a urcat într-unul din ele și orașul l-a înghițit pentru totdeauna.

Am rămas pe bancă o bună bucată de vreme, gândindu-mă că ajunsesem la cea din urmă misiune a mea. Ce naiba, venise clipa retragerii, dar niciodată nu aveam să fiu unul dintre acei pensionari care-și omoară urâtul prin parcuri, hrănindu-și visele înfrânte sau îndopând acei detestabili șobolani cu aripi pe care unii îi numesc porumbei.

Aveam un cont destul de bine burdușit la o bancă din Grand Cayman și am știut întotdeauna că mă voi retrage la cincizeci de ani. Toată lumea își face planuri pentru această vârstă. Planul meu era foarte simplu: o casă pe malul mării în Bretania, alături de franțuzoaica mea iubită, care avea să-mi citească versuri de neînțeles, în timp ce eu aveam să recit texte din bolerouri. La naiba. Vârsta pensionării mă găsea singur, ca un naufragiat. La naiba. Trebuia să fac ceva ca să evit asta.

M-am urcat în Mercedes și am început să mă învârt pe bulevardele din jurul Arcului de Triumf. Cele mai frumoase târfe din Paris își oferă acolo trupurile ca niște fructe coapte. Erau negrese, albe, exagerat de albe, mulatre, vietnameze, chinezoaice, bărbați atletici travestiți, fete cu alură de studente la birotică. Deodată am văzut-o pe cea pe care o căutam: minionă, cu șolduri ferme, șatenă, cu sânii mici și tari, cu gura mică și roșie.

— Urcă, i-am poruncit.

— Trei sute de franci pe oră, mi-a spus când s-a așezat pe scaun.

— Adaugă un zero și-o să facem dragoste toată noaptea.

— Ești cumva șeic sau sultan? O să mă regulezi în palatul tău?

— Ți se pare suficient de bine dacă o facem la hotelul Lutecia?

— Cred că ești regele Solomon, iar eu, regina din Saba.

— Da, și sunt dispus să-i satisfac toate dorințele reginei mele.

Recepționarul de la hotelul Lutecia s-a uitat cu neîncredere la fusta extrem de scurtă a însoțitoarei mele. În timp ce completam fișa de înregistrare, a căutat cuvinte elegante pentru o întrebare veninoasă.

— Domnul și doamna se înregistrează împreună?

— Domnul tocmai v-a dat documentele sale, iar domnișoara e foarte obosită. La acest hotel există vreun regulament care să-i interzică unui tată să se cazeze cu fiica lui în aceeași cameră?

— Nicidecum, domnule, n-am vrut să vă supăr.

— Dar v-ați gândit totuși că fiica mea e o ârfă, am replicat eu.

— Vai, vă rog, nu mi-aș permite niciodată să gândesc așa ceva!

— Tati, la *boutique* e o bluză care-mi place foarte mult, a insinuat responsabilă cu paternitatea mea recentă.

— Comand-o și spune-le s-o treacă în contul camerei, i-am spus, înmânându-i cheia.

Însoțitoarea mea avea douăzeci și trei de ani, după cum reieșea dintr-un buletin de identitate care-o arăta slabă și cu aerul sumbru al unei fete crescute într-o suburbie. Câteva luni petrecute în răsfăț ar fi putut-o transforma într-o iubită pe cînste. Avea talent pentru așa ceva. Când m-a întrebat dacă puteam cere niște sandvișuri iar eu, în schimb, am comandat langustă cu sos american, s-a așezat pe genunchii mei ca să mă muște de lobii urechilor și mi-a sugerat să nu uit șampania.

Zece minute mai târziu pusese stăpânire pe toată camera și-și contempla fericită trupul gol, reprodus în toate oglinzile. Când chelnerul a bătut la ușă, și-a adunat hainele înainte de a dispărea în baie. Avea stofă, fetișcana. Măcar de-ar fi găsit într-o zi pe cineva care s-o transforme într-o iubită de toată frumusețea...

— N-ai mâncat nimic. Nu ți-e foame? m-a iscodit ea cu gura aceea mică și roșie.

— Nu. Iar langusta nu se mănâncă atunci când ți-e foame, ci atunci când ai apetit.

— Bineînțeles. Săracii mănâncă de foame, iar cei bogați când au apetit.

— Din ce suburbie ești?

— Din Creteil. Dar șampania se bea atunci când ți-e sete?

Ca amantă era îngrozitoare. Abia dacă-și mișca șoldurile, iar asta o făcea cu singurul scop de a-l ușura cât mai repede pe client, dar știa să mintă bine, simulând orgasme însoțite de gâfâituri senzuale.

— Cu ce te ocupi? m-a întrebat mângâindu-mi părul de pe piept.

— Mă ocup cu uciderea oamenilor. Sînt asasin. Killer.

— Ca Leon? Ai văzut filmul?

— Da. Ca Leon. Numai că nu sunt atît de imbecil.

A adormit cu capul pe pieptul meu, și atunci am început să vorbesc cu ea de parcă ar fi fost iubita mea. I-am spus că o iert, că după ce-mi voi fi terminat ultima misiune în Mexic aveam să o caut și că ne vom întoarce amândoi să trăim pe malul mării și departe de moarte.

Moartea și taraful său

După zborul cu avionul Concorde, de două ori mai rapid decât sunetul, cel de la New York la Mexico D.F. mi s-a părut la fel de monoton ca o călătorie cu trenul.

— Ei bine, de unde o să-ncepi? m-a întrebat din oglindă tipul îmbrăcat cu o canadiană la fel cu a mea.

— O să fac rost de o armă, i-am răspuns.

— Un Browning de patruzeci și cinci? a insistat el.

— Nu e momentul cel mai potrivit pentru asemenea exigențe. Dar o să găsesc ceva ca lumea, l-am asigurat.

— Mult noroc, pensionarule, mi-a urat cunoscutul meu.

— Las valiza la bagaje. Ai grijă de ea, i-am spus în încheiere.

Taximetristul care m-a dus de la aeroport la Zona Roșă era un profesionist al sfaturilor bune. În concepția lui, trebuia să duc o viață ascetică, fără să mănânc sau să beau, pentru că guvernul otrăvise multe alimente și băuturi pentru ca oamenii să se preocupe de alte lucruri și să nu mai vorbească despre depreciere.

— E ca în Anglia, șefule. Acolo, ca să nu mai trăncănești despre prințul Charles, despre amanta lui, Lady Tampax, despre Diana cea slăbuță și prințisorii ei, hoțomanca aia de regină a poruncit ca vacile să devină nebune. Zona Rosa e un fel de mare magazin de arme. Am dat o raită, examinând fierăraia pe care-o etalau bodyguarzii de la mai multe firme de pază. Mi-a plăcut un Colt de calibrul treizeci și opt care se ițea de la brâul unui slăbănog la ieșirea de la Sanborn's. Am împăturit cu grijă o bancnotă de o sută de pesos și m-am apropiat de el.

— Mă scuzați, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră, i-am spus strecurându-i bancnota în buzunarul cămășii.

— Cu cea mai mare plăcere, domnule, mi-a răspuns, prefăcându-se că nu băgase de seamă nimic.

— La toaletă e un târfoi. M-am dus să fac pipi și m-a pipăit. Asta nu se face unui bărbat. N-ați vrea să-l băgați în sperieți?

— Ba bine că nu! Hai să-l mătrășim pe nemernic, a spus el, scoțându-și pieptul în afară.

— Dar trebuie să fim discreți, pentru că e fiul unui prieten și, pe deasupra, mai e și de familie bună. Intru eu primul, vorbesc cu el și după aceea veniți dumneavoastră și mi-l băgați în sperieți cum se cuvine.

— Nu vă faceți griji. Vin în urma dumneavoastră. Haideți să-l vedem pe tânărul cu pricina.

La toaleta pentru bărbați erau doi indivizi în fața pisoarului. Au început să înjure când am intrat arătându-le un afiș pe care scria: „Curățenie la toalete. Vă rugăm să ne scuzați”.

Când și-au terminat treaba și au plecat, am atârnat afișul pe ușă. Imediat după aceea am închis ușile cabinelor și am așteptat. Paznicul a apărut după câteva minute.

— S-a-ncuiat acolo. Cred că se simte rușinat, i-am spus, arătându-i una dintre uși.

— Ieși de-acolo, tinere. Ieși, n-o să pățești nimic, l-a asigurat paznicul apropiindu-se de ușă.

Am profitat de momentul când stătea cu spatele la mine ca să-l lovesc cu capul de peretele despărțitor și mi-am desavârșit opera dându-i două lovituri după ceafă. Era destul de ușor și nu m-a costat prea mult să-l așez pe un vas de closet. Avea un Colt impecabil, și cele douăsprezece gloanțe de rezervă mi-au intrat repede în buzunare, înarmat, am lăsat în urmă Zona Rosa și am mers pe jos până la sediul Sanborn's de pe bulevardul Insurgentes, N-aveam nici un motiv deosebit să merg într-acolo, dar mi-am amintit ca una din fotografii îl înfățișa pe individul pe care trebuia să-lucid plimbându-se prin fața librăriei El Pendulo, foarte aproape de acel loc, în Colonia Condesa. Mi-am mai amintit și că, în altă fotografie, apărea în dreptul unei case pe al cărei frontispiciu era un afiș din care se întrezărea numai cuvântul „viață”. Am luat o bere și am așteptat să fiu străfulgerat de o revelație.

„Viață." Colonia Condesa. ONG. Colonia Condesa, cartierul preferat al artiștilor, intelectualilor mic-burghezi, progresiști și, de ce nu, sediul unei organizații non-guvernamentale al cărei nume include cuvântul „viață". Căutam acul în carul cu fân.

Pe bulevardul Baja California am găsit un hotel cu un nume premonitoriu : El Triunfo. Am luat o cameră și am cerut cu împrumut acea replică la enciclopedia Espasa care e cartea de telefoane a orașului Mexico D.F.

La cinci dimineața, după ce am băut litri întregi de Coca-Cola, după ce am fumat cinci pachete de țigări și am recitat numele a sute de firme și organizații care se terminau cu cuvântul „viață", am găsit ce căutam: Institutul Locuinței Pro-Viață, Atlxco colț cu Alfonso Reyes, Colonia Condesa. Am avut o iluminare datorită acestei descoperiri și am început să mă gândesc la combinațiile care coincideau cu ceea ce știam despre individul respectiv: Istanbul, congres, marile orașe, Institutul Locuinței, problema migrației, Pro-Viață. „Bingo!", m-am trezit spunând în timp ce-mi puneam canadiana și verificam încărcătorul Colt-ului de calibrul treizeci și opt.

Poarta hotelului era închisă cu un lanț gros, și nu mi-a fost ușor să-l trezesc pe portarul de noapte.

— Nu, ascultați-mă. Nu vă pot lăsa să ieșiți la ora asta. E foarte devreme și hoții încă se plimbă nestingheriți. O să vă fure până și sufletul. Mai bine așteptați să se facă ora șase. Haideți, turnați dumneavoastră berea, iar eu vă invit la niște turte de mălai pregătite de bătrânica mea.

În timp ce deschideam o sticlă de Corona, i-am mulțumit acelui om pentru prudența lui. Uitasem că Mexico D.F. e un oraș în care noaptea aparține delincvenților de la Poliția Judiciară. Am băut și am mâncat turtele de mălai, reci, însă foarte gustoase, și de îndată ce s-au ivit zorii am ieșit în stradă.

Am recunoscut imediat casa. Era cea pe care o văzusem în fotografie. Nu lipsea decât individul din fața porții. Vizavi, despărțită de bulevardul Alfonso Reyes, se afla o biserică. Din fericire, bisericile din Mexic își deschid devreme porțile pentru enoriași. Am intrat. Era aproape pustie, așa încât nu mi-a fost prea greu să ajung la ușa care dădea spre scările dinspre clopotniță. Un strat gros de praf acoperea treptele, semn că nu trecuse nimeni pe-acolo de multă vreme.

Încet-încet, strada s-a umplut de viață. Un chioșc de flori și-a etalat culorile în lumina dimineții. Altul a început să expună ziare și reviste, în casa pe care o supravegheam a intrat un băiat care n-a mai ieșit. Mai târziu au intrat două fete pe care le-am văzut reapărând o jumătate de oră mai târziu.

A sunat poștașul, băiatul a deschis și a luat corespondența.

Orele se scurgeau încet, îmi concentrasem întreaga atenție asupra acelei case, dar nu mă puteam împiedica să nu mi-o imaginez în răstimpuri pe iubita mea plimbându-se pe bulevard. Ce-aș face dacă aș vedea-o? Aș coborî pentru a-i ieși în întâmpinare? O fi fost acolo, în Mexico D.F., în Veracruz sau se afla într-un avion care se îndrepta spre Paris?

La două după-amiază s-a oprit în fața casei un băiat care aducea pizza. A lăsat trei cutii. Trei. Iar eu nu văzusem intrând decât un băiat. Cine erau ceilalți doi comeseni?

După patru m-am luptat cu somnul care mă cuprinsese și i-am fost recunoscător cerului care, printr-un zgomot răgușit, anunța apropierea unei furtuni dinspre nord. Norii negri au cufundat cât ai clipi strada în întuneric, și aproape imediat după aceea s-a dezlănțuit ploaia torențială. L-am văzut pe băiat ieșind în stradă. A intrat în magazinul colț cu Atlixco și după alte câteva minute a ieșit cu două cartușe de țigări. Din locul meu de veghe am recunoscut caligrafia mărcii Chesterfield și m-am gândit din nou la iubita mea, pentru că ea fuma țigări din acelea.

La opt seara continua să plouă. Eram ud până la piele și dârdâiam ca un câine. Mă mențineam treaz mutând gloanțele dintr-un buzunar în celălalt ca și cum ar fi fost mărgelile unui șirag de mătânie. Ușa casei s-a deschis iar. Era tot băiatul. Când se pregătea să închidă ușa în urma lui, s-a întors pe jumătate și, cu toate că eu n-aveam cum să aud ce spunea, era limpede că vorbea cu cineva dinăuntru. Imediat după aceea a întors cheia în broască de două ori și a pornit grăbit la drum prin ploaie.

M-am hotărât să cobor și am făcut-o la timp, pentru că în felul acesta am reușit să-l împiedic pe un bătrânel să închidă ușile bisericii.

— Nu vă observasem, domnule. Puțin mai lipsea să rămâneți închis aici până mâine dimineață.

Ploaia se întetise. Pe stradă nu era nici țipenie de om și deodată, după câteva fulgere, s-a întrerupt curentul electric.

M-am oprit în fața casei. Am strâns pistolul în mâna dreaptă, am așteptat să fulgere din nou și m-am năpustit asupra ușii.

Casa era cufundată în întuneric, cu excepția capătului unui coridor, unde se vedea licărind o lumină slabă. Cu spatele lipit de zid, am trecut prin fața a două încăperi ce slujeau drept birou și după aceea prin fața bucătăriei. Am armat pistolul și, dintr-un singur șut, am deschis ultima ușă.

Iubita mea franțuzoaică a deschis niște ochi foarte mari, înecați în lacrimi, a încercat să se ridice de pe perna pe care stătea, însă, văzând pistolul, singurul lucru pe care l-a făcut a fost să deschidă gura mică și roșie. Pâlpâirea unei lumânări care ardea în încăperea se reflecta pe obraji ei.

Lângă ea se afla cel pe care trebuia să-lucid, palid ca moartea și cu trupul scuturat de friguri. Era leoarcă de transpirație. Prin venele individului aceuia curgea sânge adevărat. M-a privit și a închis ochii, dându-mi de înțeles că pricepea cum stau lucrurile.

— Ei... să nu-i faci nimic... E o franțuzoaică... s-a băgat în povestea asta fără să știe nimic, a spus el.

— Am vrut să mă întorc, dar nu-l puteam lăsa așa. Uite ce i-au făcut, a suspinat iubita mea franțuzoaică.

— Vă cunoașteți? Atunci tu...?

Individul n-a reușit să termine propoziția, pentru că i se încleștase gura din pricina unei doze prea mari de heroină.

— Lumea e mică, al dracului de mică, am răspuns.

— S-a întors ieri dintr-o călătorie, a continuat, suspinând, iubita mea franțuzoaică. Am venit să-mi iau rămas-bun, dar au apărut niște indivizi care i-au injectat ceva. Trebuie să chem un medic, dar nu mă lasă.

— Cei de la DEA, nu-i așa?

— Ticăloșii... Au crezut că am vrut să-i trag pe sfoară la Istanbul... Mi-au injectat cinci doze... ieri... drept pedeapsă...

— Ce este DEA? De ce vorbești de parcă v-ați cunoaște? Nu înțeleg nimic. Nimic! Scoate-mă de-aici! Vreau să mă întorc la Paris, la mine acasă! a spus cu vocea sugrumată sărmana mea iubită franțuzoaică.

— Acum știi pentru ce am venit, dar înainte de asta vreau să știu de ce faci ceea ce faci. De ce bagi droguri de calitate și ieftine în Statele Unite?

— Pentru că îi urăsc... Pe nemernicii ăia trebuie... trebuie să-i distrugi... Vor heroină? Eu le dau... și aproape pe gratis... Trebuie să-i macini pe dinăuntru... e singura noastră scăpare, a latino-americanilor, înțelegi? Pentru fiecare „trup ciopârțit”... pentru fiecare mexican... pe care-l umilesc la granița lor blestemată... eu... eu distrug mai mulți americani, înțelegi?

— Adio, filantropule, i-am spus apropiindu-i țeava pistolului de gură.

Împușcătura a fost seacă și scurtă. Așa latră pistoalele Colt de calibrul treizeci și opt. Sărmana mea iubită franțuzoaică tremura cu ochii larg deschiși. Am luat-o în brațe, înjurând în gând blestematele capcane ale vieții.

— Scoate-mă de aici..., a murmurat ea la pieptul meu.

— Bineînțeles, dragostea mea, i-am șoptit la ureche înainte de a-i înfige un glonț sub minunatul ei sân stâng.

Da, e adevărat, o iubeam, însă în ultima mea misiune nu puteam face altceva. Eram un killer, iar profesioniștii nu amestecă sentimentele cu munca.

Înainte de a ieși de-acolo, m-am dus la bucătărie și am deschis toate gurile de gaz.

Mă urcam într-un taxi pe bulevardul Tamaulipas când am auzit explozia.

— Ce-a fost asta, șefule? m-a întrebat taximetristul.

— Furtuna. Ce altceva ar fi putut să fie?

— Vă deranjează muzica?

— Nu. Las-o.

Tocmai descoperisem că la radio se auzeau versurile aceluși cântec popular care spune:

...a vrut să mai rămână când a văzut că-s trist, dar rânduie fusese ca-n noaptea aia chiar iubitul să și-l piardă...

Probabil cel mai faimos scriitor chilian contemporan, Luis Sepulveda, născut la Ovalle în 1949, a străbătut încă de foarte tânăr teritoriile posibile ale geografiei și utopiei, din selva amazoniană în deșertul Saharei, din Patagonia până la Hamburg, din celulele dictatorului Pinochet pe navele organizației ecologiste Greenpeace. Din 1997 trăiește la Gijon, în Spania. Din această viață extrem de agitată a dat la iveală povestiri și romane care l-au impus imediat drept unul dintre cei mai înzestrați romancieri și nuveliști sud-americani și nu numai.

A debutat cu un volum de versuri, pe când avea doar șaptesprezece ani. Trei ani mai târziu îi apărea prima carte de povestiri, intitulată *Cronicile lui Pedro Nimeni*. I-au urmat romanele *Bătrânul care citea romane de dragoste* (1989, recompensat cu Premiul Tigre Juan), *Lumea de la capătul lumii* (1989), *Nume de toreador* (1994), *Povestea unui pescăruș și a motanului care l-a învățat să zboare* (1996), *Jurnalul unui killer sentimental*. *Yacare* (1996), *Hot Line* (2002), volumele de povestiri *Patagonia Express* (1995), *Neântâlniri* (1997) și *Istorii marginale* (1999), acestea din urmă apărute mai întâi în ziarul spaniol *El País*. A fost distins cu premii literare de mare prestigiu în lumea hispanică și tradus în numeroase țări.

Cu *Jurnalul unui killer sentimental* și *Yacare*, Luis Sepulveda valorifică din plin resursele romanului polițist, de care s-a simțit atras întotdeauna. Dacă în *Jurnalul unui killer sentimental* asasinul încalcă, din pricina faptului că e îndrăgostit, toate regulile impuse de profesia sa implacabilă, în *Yacare* detectivul unei firme de asigurări nu poate să nu depășească limitele misiunii, lăsându-se călăuzit de flerul său de fost polițist, în timp ce asasinul plătit își conduce cititorul de la Paris la Madrid și de la Istanbul în Mexic, în căutarea viitoarei sale victime — o țintă deloc ușor de găsit —, detectivul firmei de asigurări își părăsește, pentru o vreme, biroul din Zurich pentru a pătrunde în lumea necunoscută a indienilor *anare*, misterioși locuitori din sudul Braziliei, a căror existență e strâns legată de *yacare*, mici caimani care, după cum se va vedea, sunt extrem de prețioși.